

**Крик Ангела, одягнутого в одяг,
або страждання людини з Ангелом,
замість душі**

Кому, навіщо я пишу рядки ці? Напевно, все ж таки лише собі. Перебуваючи роками у святому місці, лиш двічі впізнаний був я, і те людьми, по волі Божій з Душею вільною від ума.

Бо ж ум людини — камінь спотикання, та ні, мабуть, ціла скала, яка стоїть перед Душею. Не обійти її, не перестрибнуть. А вгору дертися по гострому камінню, нігті зриваючи в кров і падаючи знову вниз із слизьких солодкістю ума уступів, і знов вставати, і набравшись сил духовних, знов повзти... Не кожному дано. Адже біля підніжжя гарно, затишно, так солодко й тепло. І ум від штанців тлінних, створить ілюзію всього, що забажаєш ти. Лиш тільки б ти бажав.

Бажав кохання би земного, домівку повну діточок аби продовжити свій рід, багатства, слави — все одно. Тільки б ти бажав. Бажав, бажав і буде все дано. В ілюзії одній чи іншій, не важливо, лиш тільки б ти бажав. Бажав! Бажав земного...

«Але ж так складно!» — деякі кричать. Ні, не складно. Я вже не раз одержав одяг. Ходив із клюкою безкрайними шляхами, плоть годував лиш тим, що відшукав. І був царем, і правив довго народами, яких і не злічити. Й щоразу це вбрання мені давило, тисло й заважало жити. Воно тряслось від страху і хворіло, і, як у всіх, спочатку вся-

кого хотіло, поки його не приборкав. Той дикий звір, з якого виткали весь одяг, боїться лиш господаря — Душі. Але багато хто Душі боїться гірше звіра, Душі, яка їм заважає жити, так само як мені перешкоджає жити одяг. Таких людей збагнути я не можу. Розмінювати Вічність на миттєвість? В чому тут сенс? Страждати перебуваючи в обіймах шкіри звіра, служити штаням, що стають лахміттям з дня на день. І це життя? Життя безмежне! В ньому нема страждань, воно не рветься, бо ж неможливо зносити Душу. А у одежі Дому ні, немає, лиш комірчина є, де зберігається вона на певний час. Дім істинний є тільки у Душі! І лиш Душа, волюючи туди, де Вічність, породжує те рідне чуття Дому, яке й шукають люди все життя.

Ріден Джаппо

За роки, що минули з дня виходу перших книг, відбулося багато подій, які ще раз переконали мене, що щире бажання однієї людини допомогти людям у поєднанні з її реальними діями та самовдосконаленням насправді приносять свої дивовижні плоди. І справа навіть не стільки в книгах, як читиві, скільки в розумінні та практичному застосуванні Знання, наданого в них. Книга — це засіб передачі Знання. Знання не в понятті «власності» або «свого умовиводу», а в понятті Мудрості згори, яка проходить крізь віки. Мудрості, як Відкритих Воріт, для входження в той дивовижний вищий стан духовності, через який приходять осяяння від Того, Хто створив усе. Тієї Мудрості, яка завжди була, є і буде, навіть коли пам'ять про її людських провідників зникне у поросі століть.

Саме ця Мудрість, як істинне зерно, дає в людині живодайні сходи, допомагаючи їй вивільнити свій розум із ніші людських страхів, вузьких склепінь темряви оман, подолати твердь матеріального мислення, відкрити для себе безмежну сферу пізнання Істини. Вона допомагає їй піднятися над приземленим себелюбством, побачити світ з висоти духовного погляду без упередженості та матеріальних шор. Мудрість наділяє людину щирістю та цілеспрямованістю, збагачує розумінням, підвищує її відповідальність за духовну якість життя.

Ця вічна Мудрість для духовної людини, мов живильна волога для наливного колосся від добро-го насіння. Вона дозволяє усвідомити корінь люд-ських проблем і поліпшити атмосферу духовного життя. Вона дає основні ключі до розуміння ба-гатоскладової реальності людини і світу, служить джерелом для створення унікальних умов у роз-будові людиною творчого Духовного суспільства в жорстокому світі матеріального Тваринного ро-зуму. Вічна Мудрість дозволяє людині преобрази-ти себе духовно, знати приховану суть минулих і майбутніх подій. Ця Мудрість і є створене Ним творче начало, яке відкриває кожному, хто при-йняв Її, шлях у Його Вічність.

